

Список використаних джерел

1. Азарх Ю.С. Словообразование и формообразование существительных в истории русского языка / Ю.С. Азарх. – М. : Изд-во «Наука», 1984. – 571 с.
2. Апресян В.Д. Проблемы синонимии / В.Д. Апресян // Вопросы языкознания. – 1957. – № 3. – С. 17-23.
3. Блинова О.И. Явление мотивации слов / О.И. Блинова. – Томск, 1984. – 393 с.
4. Дворницкая Н.И. Явление словообразовательной суффиксальной синонимии в сравнительно-историческом аспекте : монография / Н.И. Дворницкая. – Каменец-Подольский : издатель ЧП Зволейко Д.Г., 2013. – 264 с.
5. Откупщиков Ю.В. Из истории индоевропейского словообразования / Ю.В. Откупщиков. – М. : Издательский центр «Академия», 2005. – 320 с.
6. Рогожникова О.П. Варианты слов в русском языке / О.П. Рогожникова. – М. : Просвещение, 1967. – 379 с.
7. Романова Н.П. Словообразование и языковые связи: русско-украинско-польские языковые связи XVI-XVII вв. и вопросы словообразования / Н.П. Романова. – К. : Наук. думка. – 1985. – 367 с.
8. Улуханов И.С. Мотивация в словообразовательной системе русского языка / И.С. Улуханов. – М. : Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2010. – 320 с.

This article deals with the problem of formation and evolution of diversion variants and synonyms in the comparative and historical perspective. The said linguistic and philosophical problem is one of the most relevant in the process of study and analysis of the basic stages of lingual systems formation.

The article focuses on those linguistic factors that play an important role in the formation process of word-formative synonyms. In particular, the generating stems have been analyzed in diachronic and synchronic aspects, their genetic derivation that clarifies due to the etymological analysis processes of demotivation and secondary motivation.

The article deals with peculiarities of word-formative suffix synonymy and variability. The data are illustrated by the examples from dictionaries and texts of related Eastern-Slavonic languages. The elements of etymological analysis are represented in the research. The article finishes with conclusions containing the prospects of studying lingvo-philosophical problem of language variability.

Key words: word-formation suffix, synonymy, variation, derivation, motivation, demotivation, genetic basis, synchrony, diachrony.

Отримано: 15.10.2014 р.

УДК 81'373.423

Демська О.М.

ОМОНІМ ЧИ ОМОНІМИ

У статті розглянуто історію слово омонім(и) від найдавніших часів старожитності до початку ХХІ ст. Проаналізовано його лексикографічний опис, процес термінологізування та засади визначення, доповнено класичне визначення граматичною складовою. Запропоновано вважати омонему основною структурною одиницею омонімікону.

Ключові слова: омонім, омоніми, омонема, омонімікон, омонімічна єдність.

Європейська наукова традиція послідовно висловлює думку про те, що вперше про омоніми та омонімію йдеться у відомому діалозі Платона «Кратил», присвяченому популярній на той час проблемі кореляції речей та їхніх назв, натуральності vs арбітральності знака, що її з'ясовувано у межах великої лінгвістичної дискусії старожитності VI – V ст. до н. е. [див., наприклад, 23, 58; 21, 267-294]. Стосовно ж української філософської традиції, то визначення омоніма без вживання самого терміна пропонує Г. Кониський: «рівнозначний – який одним словом позначає багато, але з різним змістом, як «собака» означає тварину і небесне сузір'я» [9, 68]. Мовознавче осмислення слів тотожних за формою й несумісних за змістом у європейській лінгвістиці прийнято пов'язувати із М. Бреалем, а в українській, а також російській, – з О. Потєбнею, хоча жоден з них ще не вживає терміна *омонім*. Далі впродовж усього минулого століття омоніми й омонімію у лінгвоукраїністиці вивчали й описували Л. Булаховський, І. Леков, Ю. Шевельов, В. Коптілов, А. Критенко, І. Назарова, Л. Лисиченко, М. Муравицька, М. Кочерган, Л. Полюга та інші. Од-

нак незважаючи на те, що омоніми часто перебувала у полі уваги українських мовознавців, їхнє визначення не було концептуалізовано, що й мотивує актуальність теми нашої статті та визначає її основну мету: запропонувати аналіз змістової інтерпретації терміна *омонім* у сучасному українському мовознавстві.

Слово *омонім*, як засвідчують словникові джерела, уперше з'являється у реєстрі «*Правописного словника*» (1929) Г. Голоскевича [6] і практично одночасно в академічному «*Російсько-українському словнику*» (1924-1933) за редакцією А. Кримського, С. Єфремова [14]. Подано воно якнайпростіше у формі однини, у Г. Голоскевича з протетичним *г-* і наголошеним другим складом та ремаркою *гр.* (граматичний термін), а в академічному – без протетичного приголосного, з наголошеним третім складом, перекладене тотожним відповідником з урахуванням відмінності графічного зображення голосного [i], однак без ремарки, як-от, відповідно: «гомонім, -ма, -мові, (*гр.*)» [6, 109]; «Омонім – омонім (ма)» [14, 1796]. Форму однини з протетичним *г-* подають також К. Кисілевський, З. Кузеля та Я. Рудницький: «гомонім, -ма, -мові» [див.: 8, 33]; «гомонім <а> т Номонум n; -ний <на, -не> homonym[isch]» [11, 147]. Крім того, «*Правописний словничок*» К. Кисілевського засвідчує варіантність наголошування, яка ймовірно супроводжує появу й поширення аналізованого слова в українській мові, бо у Г. Голоскевича також маємо наголос на другому складі, а в академічному словнику – на третьому; «*Українсько-німецький словник*» З. Кузеля та Я. Рудницького наголошує другий склад. У пізнішому «*Російсько-українському словнику*» 1955 р. за редакцією М. Калиновича при перекладі реєстрової одиниці *омоним* унормовано позицію наголосу на другому складі, що корелює з наголосом вхідної одиниці слівника, а саму словникову статтю доповнено ремаркою *лінгв.*: «**омоні́м** лінгв. омоні́м» [13, 350].

Попри те, що реєстр українського словника 1929 р. вже фіксує аналізовану лексему, вперше її витлумачено лише у 1957 р. і то не як слово, а як термін, у «*Словнику лінгвістичних термінів*» Є. Кротевича, Н. Родзевич [10, 110-111], що вплинуло на засади лексикографування реєстрової одиниці *омонім(и)* у загальнономовному словнику тлумачного типу. По-перше, до «*Словника лінгвістичних термінів*» описувану одиницю інтерпретовано у формі однини, що не зовсім коректно, оскільки має бути мінімально дві тотожні за планом вираження й семантично несумісні одиниці, а після – переважно, хоча й не послідовно, у множині [див., наприклад, 16; 5; 17]. По-друге, усі тлумачні словники після «*Словника лінгвістичних термінів*» *de facto* переписали запропоновану ним дефініцію, дещо модифікуючи її, головню залежно від числової форми заголовкової одиниці, наприклад:

ОМОНІМИ, омонимы (від гр. homos – однаковий, опута, опота – ім'я) – слова, однакові за звучанням і різні за значенням [10, 110].

ОМОНІМ див. **ОМОНІМИ** [16 (V), 695].

ОМОНІМИ, ів, мн. (одн. **омонім**, а, ч.). Слова, однакові за звучанням, але зовсім різні за значенням [16 (V) 695].

ОМОНІМИ, ів, мн. (одн. **омонім**, а, ч.). Слова, однакові за звучанням, але зовсім різні за значенням [5, 842].

Так, маємо підстави стверджувати, що українська лексикографічна традиція з'ясування значення лексеми *омонім(и)*, закорінена в описі терміна *омоніми*, по-суті незмінно збережена від словника до словника, міняючи лише форму заголовкового слова і, відповідно, узгоджуючи з нею формат, але не зміст, самого пояснення. До слова кажучи, лінгвоукраїністика щодо визначення *омоніма(ів)* не надто відрізняється від європейської. Перші дефініційні інтерпретації описуваної одиниці були вкрай нечіткими, імпліцитними, описовими, дуже схожими на те, що ми тепер позначаємо у програмуванні конструкцією 'за промовчуванням', наприклад: «Наскільки б не були різними випадки вживання одного слова, завжди серед них є одне домінуюче, яке й встановлює у загальних рисах основне значення слова, закріплене у словнику. Якщо ж є два або кілька вживань слова, однаково домінуючих щодо інших і таких, що не зводяться до одного, то ми маємо справу з різними словами» [3, 187]; «усякий лінгвістичний знак потенційно омонім і синонім одночасно. Інакше кажучи, він одночасно належить до ряду переносних транспонованих значимостей одного й того ж знака і до ряду схожих значимостей, виражених різними знаками» [7, 87]. Проте ситуація змінюється доволі швидко і уже на початку 1930-х з'являються чіткіші визначення, що їх натрапляємо у Б. Тринки і Ш. Баллі, відповідно, «... якщо значення однакових комбінацій форм настільки різні, що вони не викликають жодних спільних уявлень, то перед нами омоніми» [19, 273]; «Омонімами називаються два знаки з тотожними позначуваними і різними позначеними: [...] В абсолютних омонімів мають бути не лише різні значення, але й а) тотожні (однозвучні) позначувані й б) тотожні функції» [1, 189]. Після Ш. Баллі до проблеми з'ясування змісту терміна *омонім(и)* звертаються Л. Блумфілд «Різні мовні форми, що мають одну і ту ж фонетичну форму (і відрізняються, таким чином, лише за значенням), називаються омонімами» [2, 147]; Ю. Шевельов «Слова, що вимовляються однаково, але мають зовсім різне

значення, звуться гомоніми¹» [20, 41] та ін. Як можемо бачити з наведених прикладів, усі визначення так чи так зводяться до загального формулювання *однаково вимовляються, але мають зовсім різне значення*, чи до складнішого теоретичного конструкту *тотожні позначувані й різні позначені*.

Не надто змінюється підхід до з'ясування значення терміна *омонім(и)* й у XXI ст. Так, крім пояснення *омоніма* через призму кореляції позначуваного й позначеного – «знаки, що мають ідентичну форму позначування і різні змісти позначення» [22, 34], продовжують побутувати визначення, ґрунтовані на визнанні двоплановості мовного знака: «одиниці, що різняться планом змісту за однакового плану вираження» [див.: 22, 24]. Засадничо змінилося хіба те, що, незалежно від самого формулювання, усі дефініційні описи – імпліцитні чи експліцитні, дидактичні чи теоретичні – визнають обов'язковість існування загально двох або кількох однакових за формою одиниць, що мають різні непов'язані між собою значення, тобто засадничо йдеться не про *омонім*, а про *омоніми*, як-от, «відмінні лексеми, головню тому, що вони мають непов'язані значення і різні етимології» [23, 61]. Так, лінгвістика відмовилася від традиції говорити про омонім безвідносно до іншого омоніма, оскільки лише мінімально дві тотожні одиниці з різними непов'язаними між собою значеннями творять підґрунтя для існування омонімів.

Узагальнюючи осмислення терміна *омонім(и)* на предмет його визначення як в українській мовознавчій традиції, так і російській та частково європейській, а також враховуючи специфіку видання, по іншому інтерпретовано його зміст в «Енциклопедії Українська мова». Крім власне-визначення: «**ОМОНІМИ** [...] – слова або їхні окремі граматичні форми, а також стійкі словосполучення, морфеми, синтаксичні конструкції, що при однаковому звучанні (або написанні) мають абсолютно різні значення» [18, 434], яке по-суті виростає із запропонованого авторами «Словника лінгвістичних термінів» Є. Кротевичем, Н. Родзевич, у енциклопедії також подано розгорнутий науковий виклад знань про омоніми й омонімію [див.: 18, 434-436]. Проте словники, що вийшли друком після цього видання, жодним чином не враховують викладеного тут, а доречно було б врахувати і, відповідно, доповнити українські словникові описи елементами *‘абсолютно різні значення’* й *‘або написанні’*, але з огляду на орфографічні принципи сучасної української мови, зняти *‘або’*, тобто лексикографувати так: **ОМОНІМИ**, *-ів, мн. (одн. омонім, -а, ч.)*. Слова, однакові за звучанням і написанням, але абсолютно різні за значенням...; або Слова, однакові за звучанням і написанням, що мають різні, не пов'язані між собою значення. Відштовхуючись від такого пояснення будувати словникові статті до заголовкових слів *омофони* – слова, однакові за звучанням, але різні за написанням і значенням, і *омографи* – слова, однакові за написанням, але різні за звучанням і значенням. Крім того, враховувати обов'язковість належності омонімічних одиниць, по-перше, до однієї мови, і, по-друге, до синхронії, чи згідно з Л. Малаховським розглядати їх як «... слова однієї мови в одну й ту ж епоху її існування...» [12, 56].

Чи йдеться про коротке вкрай загальне визначення терміна омоніми чи, навпаки, про надзвичайно детальне у лінгвоукраїністиці, визначаючи омоніми як тотожність форми і значення не сумісність, жодного разу не вказано на необхідність обов'язкової тотожності не лише звукової та графічної структури слова, а й його граматичних категорій і значень, оскільки граматичні категорії та значення детермінують формальну тотожність або нетотожність одиниць лексичного рівня. Згідно з твердженнями І. Вихованця «... морфологічний тип мови впливає на структуру граматичних категорій, і на способи вираження категорійних значень. [...] Категорії розрізняються сукупностями властивих їм граем, тобто компонентів певної граматичної категорії. Наприклад, граеми називного, родового, давального, знахідного орудного, місцевого і кличного відмінків формують категорію відмінка, а граеми теперішнього, минулого і майбутнього часу – категорію часу. [...] Саме граматичні категорії найвиразніше у морфологічному плані відмежовують одну частину мови від іншої. У цьому протиставленні ядро граматичних категорій утворюють іменник і дієслово як центральні частини мови» [4, 28]. Отже, якщо довільній лексичній одиниці, залежно від її граматичної категорії, притаманний певний набір із морфологічних категорій відмінка, числа, роду, часу, способу, виду, особи, які в українській мові формалізують себе за допомогою певних граем, то для того, щоби визнати повну омонімію, має бути інша лексична одиниця з тим же набором морфологічних категорій, формалізованих тими ж граемами, оскільки лише за таких умов можлива ідентичність плану вираження в усіх формах лексеми, і обидві ці одиниці повинні мати різні непов'язані між собою лексичні значення. Якщо ж лексема належить до незмінної частини мови, або до неповнозначної незмінної частини мови, то, очевидно, вимога тотожності граматичних значень не виявляє такої категоричності. Тому, мабуть, коректне визначення *омоніма(ів)* повинно враховувати і граматичний аспект тотожності.

Схиляючись до вживання форми множини терміна аналізованої одиниці, усе ж маємо визнати, що послідовність такого вживання має певні застереження. Коли ми говоримо про термін *омонім*, то розуміючи його бінарну сутність, ми намагаємося експлікувати це за допомогою

форми множини і, відповідно, вживати форму не *омонім*, а *омоніми*. Однак, якщо йдеться про термін, чи «слово або словосполучення, що позначає поняття якої-небудь галузі науки, техніки тощо» [15, 682], і широке його трактування як відображення в думці реалії позамовної дійсності, шляхом експлікації її найістотніших ознак та відношень, чи вузько, як 'те ж, що і граматична або семантична категорія', тобто як певну абстракцію, узагальнення, то очевидно можна по-слуговуватися на позначення такого поняття терміном у формі однини – *омонім*, розуміючи, що його засадничою властивістю є бінарність, яку задавати у визначенні, як це робить, наприклад В. Жайворонок:

ОМОНІМ, а, ч. [...] *лінгв. Слово*, однакове за звучанням з *іншим*, але різне з ним за значенням (виділення – наше) [16, 685].

Погоджуючись на можливу варіантність вживання форм однини і множини щодо терміна *омонім(и)*, усе ж пропонуємо усталити таке: розглядаючи передусім слово-омонім співвідносно з іншим словом-омонімом, вважати основною структурною одиницею *омонімікону*, чи сукупності усіх омонімів лексичного рівня мови, не окремий *омонім* або *омоніми*, а абстрактну одиницю *омонема* і визначати її як: 'абстрактна одиниця, утворена сукупністю усіх тотожних реалізацій вербальної форми з різними, непов'язаними між собою значеннями, структуру якої утворюють конкретні *омоніми* і яка реалізує себе або через *омонімічний ряд* (за наявності більше ніж двох слів-омонімів у структурі омоніми) й *омонімічну пару* (коли до складу омоніми входять два омоніми)'. Тобто, *омонема лава*¹⁻⁴ реалізує себе в омонімічному ряді, що його утворюють омонім *лава*¹ «дошка на стояках, на яку сідають або кладуть, ставлять що-небудь», омонім *лава*² «спосіб шиккування», омонім *лава*³ «вибій у шахті» й омонім *лава*⁴ «розплавлена силікатна маса, що викидається під час вибуху вулкана»; аналогічно омонім *кок*¹ «куляста бактерія», омонім *кок*² «кухар на кораблі» й омонім *кок*³ «жіноча зачіска» складають *омонему кок*¹⁻²; або *омоніми кома*¹⁻² і *майка*¹⁻², відповідно, втілюються через омонім *кома*¹ «певний критичний хворобливий стан організму» та омонім *кома*² «розділовий знак у реченні» в омонімічній парі. *Омонімічну пару* та *омонімічний ряд* загалом можна об'єднати під терміном *омонімічна єдність*.

Таким чином, незважаючи на те, що історія *verbum омонім(и)* закорінена у старожитній філософії, лише наприкінці XIX – початку XX ст. він стає об'єктом власне лінгвістичних студій, проходячи свій шлях лексикографування, а отже кодифікування, й термінологізування як у європейському, так і в українському мовознавстві. Проте навіть сьогодні не повністю осмислено суть омонімічності, зокрема в українській мові, де при визначенні цього феномену мови поза увагою залишаються надзвичайно важливі як граматичні аспекти окремого слова, так і граматики мови загалом. Крім того, усе чіткіше виформовується розуміння необхідності терміна на позначення абстрактної категорійної одиниці, яку ми пропонуємо називати *омонема*. Уведення такої одиниці має перспективний характер для, передовсім, нормування мікротерміноапарату *омонімії* – галузі лексикології, об'єктом якої є, з одного боку, *омонімікон*, чи сукупність усіх омонімів мови, а з іншого – *омонема*, реалізована у конкретних *омонімах*.

Примітки

- ¹ Юрій Шевельов пропонує форму з протетичним г – *гомонім*, звичнішу для західної традиції (*homonum*; *homonim*); і правильнішу з огляду фонетичного ладу української мови.

Список використаних джерел.

1. Балли Ш. Французская стилистика [Текст] / Шарль Балли. – М. : Изд-во Иностр. лит., 1961. – 394 с.
2. Блумфилд Л. Язык [Текст] / Леонард Блумфилд. – М. : «Прогресс», 1968. – 606 с.
3. Вандриес Ж. Язык. [Текст] / Жозеф Вандриес – М. : Госуд. Соц.-эконм. Из-во, 1937. – 409 с.
4. Вихованець І. Городенська К. Теоретична морфологія української мови [Текст] / Іван Вихованець, Катерина Городенська. – К. : «Пульсари», 2004. – 398 с.
5. Великий тлумачний словник сучасної української мови [Текст] / Голов. ред. В. Т. Бусел, редактори-лексикографи: В. Т. Бусел, М. Д. Василега-Дерибас, О. В. Дмитрієв, Г. В. Латник, Г. В. Степенко. – К. : Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
6. Головкевич Г. Правописний словник [Текст] / Григорій Головкевич. – Вид. 10. – Лондон : Ukrainian Publishers Limited, 1977. – 451 с.
7. Карцевский С. Об асимметричном дуализме лингвистического знака [Текст] / Сергей Карцевский // История языкознания XIX-XX вв. в очерках и извлечениях. – Ч. 2. – М. : Из-во «Просвещение», 1965. – С. 85-90.
8. Кисілевський К. Правописний словник [Текст] / Кость Кисілевський. – Львів : Держ. Ви-во шкільних книжок, 1934. – 179 с.
9. Кониський Г. Філософські твори: У 2 т. [Текст] / Г. Кониський. – Т. 1. – К.: Наукова думка, 1990. – С. 496 с.

10. Кротевич Є. В. Родзевич Н. С. Словник лінгвістичних термінів [Текст] / За заг. ред. Євгена Володимировича Кротевича. – К. : Вид-во АН УРСР, 1957. – 236 с.
11. Кузеля З. Рудницький Я. Українсько-німецький словник [Текст] / Склали Зенон Кузеля, Ярослав Рудницький. – Ляйпціг: Отто Гарассовіц, 1943. – 1494 с.
12. Малаховский Л. В. Теория лексической и грамматической омонимии [Текст] / Лев Владимирович Малаховский. – Ленинград: «Наука», 1990. – 238 с.
13. Російсько-український словник [Текст] / Гол. ред. Михайло Якович Калинович. – К. : Вид-во АН УРСР, 1955. – 804 с.
14. Російсько-український словник [Текст] / За ред. Агатангела Кримського, Сергія Єфремова. – Доступ з екрана http://r2u.org.ua/html/krym_details.html.
15. Симоненко Л. О. Термін [Текст] / Людмила Олександрівна Симоненко // Українська мова : Енциклопедія / редкол. : В. М. Русанівський, О. О. Тараненко, М. П. Зяблюк та ін. – 2-ге вид., випр. і допов. – К. : Вид-во „Українська енциклопедія” ім. М. П. Бажана, 2004. – 820 с.
16. Словник української мови: в 11 тт. [Текст] / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. – К. : «Наукова думка», 1970 – 1980.
17. Словник української мови [Текст] / Відпов. ред. Віталій Вікторович Жайворонок. – К. : «Просвіта», 2012. – 1316 с.
18. Тараненко О. О. Омоніми Термін [Текст] / Олександр Онисимович Тараненко // Українська мова : Енциклопедія / редкол. : В. М. Русанівський, О. О. Тараненко, М. П. Зяблюк та ін. – 2-ге вид., випр. і допов. – К. : Вид-во „Українська енциклопедія” ім. М. П. Бажана, 2004. – 820 с.
19. Трнка Б. Замечания об омонимии [Текст] / Богумил Трнка // Пражский лингвистический кружок: Сборник статей / ред. Н. А. Кондрашов. – М.: «Прогресс», 1967. – С. 272-276.
20. Шевельов Ю. Нариси сучасної української літературної мови та інші лінгвістичні студії (1947 – 1953) [Текст] / Юрій Шевельов // Упор. Л. Белея, Л. Нуждак. – К., Темпора, 2012. – 664 с.
21. Blank A. Polysemy in the lexicon and discourse [Текст] / Polysemy Flexible Patterns of Meaning in Mind and Language / Ed. by Nerlich Brigitte, Todd Zazie, Herman Vimala, Clarke David D. – Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 2003. – P. 267-293.
22. Majewska M. Homonymia i homonymy w opisie j zykoznawczym [Текст] / Ma gorzata Majewska. – Warszawa: Elipsa, 2002. – 153 s.
23. Nerlich B. Polysemy: past and present [Текст] / Polysemy Flexible Patterns of Meaning in Mind and Language / Ed. by Nerlich Brigitte, Todd Zazie, Herman Vimala, Clarke David D. – Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 2003. – P. 49-76.
24. Jackson H. Зй Amvela E. Words, meaning and vocabulary: an introduction to modern English lexicology [Текст] / Howard Jackson, Etienne Зй Amvela. – London – New York : Continuum, 2004 – 184 p.

The European scientific tradition believes that the homonyms first mentioned in Plato's dialogues «Cratylus». Ukrainian philosophy continues this tradition and G.Konyskyj has defined the homonyms, but didn't use the term 'homonym'. Linguistic investigations of homonyms start from M. Brūal and Potebnia, but again without the using the term 'homonym'. Ukrainian Dictionary gives the word 'homonym' in the words list already in 1929, but its definition will appear only in 1957 in a special dictionary of linguistic terms. This will affect all subsequent dictionaries and even the Encyclopedia of Ukrainian language. All definitions are skipped grammatical aspect, consideration of which is required for understanding the binary nature of the homonyms. Therefore we propose to supplement the classical definition of the homonyms by grammatical aspect, and also taking into account his belonging to the same language and the same time of existence. In addition we propose to consider the homonem (not the homonym or homonyms) as the basic structural unit of the homonymicon (the set of all lexical homonyms). And regard the homonem as an abstract unit created by the set of all realizations of identical words with different unrelated meanings. The homonem manifests itself in homonymous line or in homonymous pair, or in general in homonymous unity.

Key words: *homonem, homonyms, homonem, homonymicon, homonymous unity.*

Отримано: 15.10.2014 р.